

Jussi Väisänen & Peter Pan Maailma: Route 66 - 2006

7. syyskuuta 2006

Pyoravarauksista

Soittelin eilen vuokraamoon ja varmistlin pyoravarauksiamme ja kyselin, mita malleja kullekin oli tulossa. 100% vastauksia nama eivat ole mutta:

- kaikki 2 paalla ajavat ovat Electra Glidella lukuunottamatta Harria ja Marikaa
- lisaksi Electran paalle hyppaamassa ovat Jari, Jorma ja Raimo
- Road Kingilla Routea taas paristavat Harri/Marika, Raimo V ja Seppo V
- itse olen Road Glidella
- yhden pyydetyn Wingin tilanne on auki. Tekevat kaikkensa muttei takuita asiasta ole

Hyva on muistaa tassa vaiheessam, etta tilanne voi elaa vielä. Erityisesti Electrojen suhteen (jos niita jostain syysta onkin vahemman kuin mita tarvitsemme), voidaan joutua tekemaan pienia siirtoja. Kayn perjantain ennen tuloanne vuokraamossa hakemassa papereita etukateen taytettavaksi ja samalla saan varman listan pyorista. Voimme keskustella asiasta perjantaina, jotta asia on selva lauantai aamuna kun pyorat haemme.

Pyytaisin, jos kuskeilla on siihen mahdollisuus (ja toki tama on aina hyva idea), etta ottaisitte passistanne seka ajokortistanne valokopiot matkaan. Yksi kopio menee vuokraamoon...ja toinen on mielestani hyva olla matkassa katoamisten vuoksi...mutta jos nyt yksikin kopio on matkassa niin se saastaa aikaa lauantai aamuna. Jos kopion ottaminen on vahankaan tyolasta, ei asialla kannata vaivata paataan. Jarjestan kopioinnin hotellissa tai ne voidaan ottaa vuokraamossakin. Valmiit kopiot saastavat aikaamme lauantaina.

Seuraavat paivitykset perjantai vastaisena yona Suomen aikaa kun olen itse jo Chicagossa :)

Ilmassa on tiettya varinaa :)

Jussi

Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(0\)](#)

8. syyskuuta 2006

Terveiset Chicagosta

Näkymä Chicagon keskustasta :)

No niin...täällä ollaan pelipaikalla. Mukavaa värinää vatsanpohjassa, kohta R66 starttaa toden teolla. Keli Chicagossa on lämmin mutta puolipilvinen. Tosin pieni sadekuuron mahdollisuus leijuu ilmassa juuri nyt. Eiköhän se tuosta lauantaiksi auringoksi muutu :)

Odottavissa tunnelmissa Chicagosta päätän täältä sinne tähän. Ai niin, tapaan ryhmän siis O´Haren kentällä siellä, missä te matkaliset tulette maahantulomuodollisuuksien ja tullin jälkeen ihmisten ilmoille. Päälläni on oranssi T-paita :)

Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(0\)](#)

9. syyskuuta 2006

Day 0 / 0 miles / H-hetki lähestyy

Syyskuun Route66 remmi illallis tunnelmissa

Siinäpä päivä vierähti. Latailin omia akkujani puolille päivin tiiraillen karttoja ja torkkuen. Sitten ampaisin Eagleriderille retkikunnan papereita hoitamaan jotta lauantaina pääsisimme jouheammin liikenteeseen. Dave olikin pelimiehiä ja tajusi ennaltaehkäisevän työn idean :) Heppu tulee aamulla hakemaan minulta majapaikasta täytetyt kupongit joten kun me hipsimme pyöriä noutamaan klo 1000, pitäisi homman sujua. Saapa nähdä.

Kolmen jälkeen kurvailin kumijalalla O'Haren kentälle ryhmää vastaan. Perhosia massussa, onhan tämä eka kerta mulle ;) Pienen odottelun jälkeen alkoi hevostallin kokoisia laukkuja taluttavien ihmisten seassa näkyä omituisen kevyesti matkaavia. Tero ja Essi ehtivät ensimmäisenä ulos. Lopulta oli koko ryhmä kasassa. Hienoa!

Taksin järjestäminen majapaikalle olikin oma lukunsa. Lopulta olimme matkalla kolmella vanilla. Luonnollista on, että viimeisenä lähtenyt auto oli perillä 5 min muita ennen. American way :) Taksikuskeilla ei ollut hajuakaan, minne olivat menossa.

Huoneiden kuittauksen jälkeen huilimme tunteroisen. Sitten tarkoitus oli käydä Chicagon keskustassa mutta taksitemppuilun, pimenevän illan ja lurpattavien luomien vuoksi suuntasimme paikallista tapaa uhmaten kävellen illalliselle läheiseen Meksikolais ravintolaan. Pepitojen pasmat menivät sekaisen kun ryhmämme 16 jäsenenä marssi sisään. Nopeasti kuvut ravittiin kuitenkin isoilla ja mun mielestäni maittavilla satsailla.

Sitten olikin vuorossa uni :) Paikan nimi on muuten Countryside Illinois ja Motel Countryside. Mielikuvituksen huippu :)

Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(1\)](#)

10. syyskuuta 2006

1. Päivä / 400 km / Hooree

Syyskuu 2006 R66 ryhmäpotretti - lähtötunnelmissa

Chicagon keskustassa R66 "juurella" Michican Avenuella

Siellä jossain ihmettelemässä...

...vanhaa bensapumppua :)

Lääh ja puuh. Pitkä päivä ja ainakin opas on hieman väsy. Joten lyhyestä virsi kaunis :)

Tuhdin aamiaisen kautta lähtövalmiiksi odottelemaan 0930:ksi tilattuja takseja joita ei tullutkaan. Pienten viivästysten jälkeen kuittaamaan menopelit eli 5 * HD Electra Glide, 3 * HD Road King ja 1 * HD Road Glide & 1 * Honda Gold Wing. Innokkaan ja joidenkin osalta hippasen epätoivoisen pakkauksen sekä opastuksen/paperien allekirjoituksen jälkeen viimein baanalle.

Ensin kurvailimme tyylikkäästi Chicagon keskusta. Fiilisteltiin hetki Routen lähtöpisteessä, jonka jälkeen nokka kohti Losia. Ajopäivään mahtui mukavia maisemia, aurinkoa, sadekuuro, tankkaus ja pikavisiitti Springfieldiin, Lincolnin syntymäkaupunkiin. Ai niin, ja tietysti illallinen Ariston Cafessa. Päivä oli pitkä vaikkei maileja kertynytkään hurjasti. Hotellin respaan tulvahdimme 2000.

Nyt unta :)

Tämänhetkinen lokaatio: Litchfield, Illinois

Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(0\)](#)

11. syyskuuta 2006

2. Päivä / 370 km / Kaari ja kaarreajo

Osa Routea, varta vasten rakennetut sillat. Tämä oli Mississippin yli vievä on suljettu.

Itse iso M joki.

Routelaisten katse kohti taivasta...

...ei vaan kaarta. St Louis on kaupunki.

Reipas aamuherätys, aamiainen 0800 Hotellin aulassa, kamat pyörien päälle, viimeiset tsekkaukset ja baanalle. Tasan klo 0900. Esimerkillistä :)

Raikkaassa aamukelissä ajelimme Routea halkoen maissipeltoja. Pienen suunnistuksettomuuden seurauksena teimme todella kauniin ja mukavan lenkin Illinoisin maaseudulla. Pientä mutkaista ja hyväkuntoista tietä oli ilo laskettaa Harrikalla kunnes oli aika tankata.

Kun janoiset ratsumme ja ratsastajat oli juotettu suunnistimme kohti St Louisia. Sattumalta ajoimme paikkaan, jossa R66 ylittää Mississippin. Sillalle ei tosin enää ollut asiaa. Toista reittiä seuraten Illinoisin osavaltio jäi taakse kun retkikunta ylitti Mississippin joen. Tervetuloa St Louis ja Missouri.

Ihmettelimme aikamme Gateway Arch'ia sekä joessa kelluvia kasinoja. Sitten takaisin Routelle. Pikainen lounas St Louisin ulkopuolella. I44:n vartte seuraava R66 osa oli makeaa ajettavaa, paikoin interstaten ja Routen etäisyys oli vain muutamia kymmeniä metrejä...fiilis Routella oli kuitenkin valtatieta huijasti parempi.

Kahvitauon lähestyessä oppaan pari pientä taktista päätöstä johti seurueen ensin pienelle tielle, sitten pienemmälle ja sitten viimein soralle. HD toimi kuitenkin silläkin alustalla, pölyä tosin oli ilmassa kuin Safari rallissa ainakin. Alun toistakymmentä kilometriä ajelimme pitkin pienen pientä tietä ohi hevostallien ja ihmettelevien lehmien.

Ajoimme lopulta pieneen kylään. Huokaisin helpotuksesta, viimein tauko. Turha toivo, kylässä oli varsin autiota. Ei auttanut kuin jatkaa. Vihdoin ja viimein löysin tyyppillisen tienvarsin "dinerin" jossa huudoimme pölyt kurkusta sumpilla. Tankkasimme saman tien ja rytkäisimme vauhdilla Lebanon MO nimiseen kaupunkiin.

Munger Moss- motelli oli todella miellyttävä yllätys uima-altaineen, ystävällisene omistajineen ja mukavine

huoneineen. Itse vetäsin pienet Weismüllerit ennen illallista, jonne paikan omistaja pariskunnan Bob meidät heitti. Kyllä maistui huurteinen heti ajopäivän päälle, kiitokset Harri koko porukan puolesta :)

Hieno päivä! Routen henki alkaa avautua.

Tämänhetkinen sijainti: Lebanon, MO

Maileja taitettu: 510

Täältä sinne tähän :)

Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(5\)](#)

12. syyskuuta 2006

3. Päivä / 475 km / Vyötiäsaamiainen

Toiminta kuva :)

Toteemi

Vanhalla betoni R66:lla.

Out there somewhere...Harria naurattaa.

Neljän aikaan aamulla satoi oppaan tilaama pyörien pesu oikein jyrinän kera. Koitin painaa päätä tyynyyn mutta vähän vähäseksi uni jäi. Herätyskello kilisteli seitsemältä.

Pihalla tosi HD miehet kuivailivat pyöriään ja me vähän tuoreemmat Harrikoitsijatkin heilautimme pyyhettä ratsun päällä. 0815 karavaani oli tien päällä.

Aamuinen kulku Routella oli mieltä hivelevän seesteistä. Ilma oli sopivan viileä, tie hieman kostea ja latu sopivan mutkikas. Ajofilis oli huipussaan kun hurutimme kohti aamiaispaiikkaamme. En viitsinyt edes vääntää Road Gliden radiota päälle, sitä verran seesteinen oli aamun ajohetki.

Nautimme tunteroisen mittaisen aamiaisen noin 40 mailia Lebanonista. Erityisesti aamiaisesta lienee mainittava

Raimon vyötiäis annos :)

Kun ruumis oli ravittu, oli taas hengen vuoro. Harrikat päristen painelimme Routen eteenpäin. Nyt viimeistään itselleni R66 alkoi aueta. Se ei ole tie, jolle vain hypätään ja ajetaan. Routen ajaminen on jatkuvaa työtä, suunnistusta, päätöksiä, arviointia ja arvauksia. Onhan kyseessä tie, jota ei käytännössä enää sellaisena kokonaisuutena ole olemassa. Route ei myöskään ole vain tie...se on historiaa, tarinoita, rakennuksia ja ihmisiä.

No, takaisin asiaan. Matka joutui kivasti. Osavaltiot vaihtuivat, ensin Kansas ja 14 mailia myöhemmin Oklahoma. Välillä kurkistelimme Coca-Cola memorabiliaa...ja sitten olimme taas tien päällä. Myöhäine lounas oli ohjelmassa Clanto´s Cafessa Vinitan kaupungissa. Foyil- nimisessä kylässä poikkesimme ilmeisesti Teron ja Essin suuresti odottamaan päivän kulttuuri kohteeseen ;) toteemipuistoon. Itse mietiskelin kovasti sitä, mikä se on se voima, joka ajaa ihmisen puusta veistämään toine toistaan omituisemman näköisiä veistoksia.

Loppumatka Tulsan kautta Supulpan kaupunkiin oli kuuma ja osittain ruuhkainen. Paras osa Routea tähän asti oli mielestäni Missourin osuus. Hienoa ajettavaa.

Supulpassa olimme hyvissä ajoin n. 1800. Ohjasin porukkamme tankille jotta huomenna aamulla pääsisimme matkanpisimmälle etapille hyvissä ajoin. Taisipa huoltikselta tarttua muutama suihku-olutkin mukaan. Suihkun jälkeen ensipuraisu oli muikea pitkän päivän jälkeen.

Hauskan illallisen jälkeen unimattia ei tarvinne houkutella...kämpiksi Raimo nukahti n. 6 minuutissa :)

Hieno päivä. Huomenna on edessä n. 580 km Oklahoman ja Teksasin maita. Aikainen herätys toivottavasti päästää meidät ohi OKC:n ruuhkista.

Paikka: Sapulpa, OK

Fiilis: Väsynyt mutta onnellinen

Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(3\)](#)

13. syyskuuta 2006

4. Päivä / 610 km / Preeria

Vanha Conacon asema Oklahomassa.

Routella näkee kaikenlaista...vanha tie kertoo tarinaansa.

Letkajenkkaa

Pitkan päivän ilta. Tai oikeastaan nyt on jo seuraava aamu. Eilinen päivä oli reissun tahan asti pisin. Yli 600 kilometriä. Lahdimme kevyen aamiaisen jälkeen 0710 (!!) liikkeelle Tulsasta kohti Teksasia ja Amarillon kaupunkia. Oklahoman aamu oli hieman kolea mutta ajo tuntui hienolta, letka kulki ja homma hoitui. Pysähdyimme muutamaan otteeseen pikku paussille ja lammittelemaan. Puolilta päivin oli aika ostaa postimerkit ja juoda kahvit Edmondsissa, OKC:n pohjois puolella.

Oklohoma Citystä eteenpäin Route muuttui hieman raskaaksi ajaa. Pääosin betoninen tie oli vuosien saatossa karsinyt. Jumps jumps...jumps jumps...jumps jumps kun harrikka kulki Routea.

Neljän kieppeillä ylitimme Teksasin rajan, home sweet home :) Routelaisia ihastutti Teksasin laakeat tunnelmat, varsinkin pohjalaaset tunsivat olonsa kotoisaksi joskin hieman vaivautuneeksi; "maailmas on vielä pohojammaatakin laajempi paakka". Pysähdyimme toisen kerran tankille varsin omintakeisessa vanhassa huotamossa, jossa toimi myös sekatavarakauppa, kirpputori ja herra ties mitä muuta.

Porukka teki loistosuorituksen sillä kurvasimme 1810 Big Texan pihviravintola/motellin pihaan. Ilmeikas Teksasilainen motelli oli miellyttävä yllätys. Illallisen nautimme tietysti Big Texan ravintossa, tosin kukaan porukasta ei halunnut yrittää yli 2 kilon pihvin syöntiä lisukkeineen tunnissa. Yksi urhea oli paikalla mutta niin jai jenkkipojalta puolisen kiloa syömättä kun loi hanskat tiskiä 45 min kohdalla. Loistopäivä!!

Sijainti tällä hetkellä: Amarillo, TX

Fiilis: Porukka hinkuaa tien päälle :) Siis MAHTAVA :)

Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(1\)](#)

14. syyskuuta 2006

5. Päivä / 550 km / Caddyjä ja puolimatka

Cadillac Ranch Amarillon länsipuolella

Teksasilaista filosofiaa :)

Tauko paikalla, paikka preerialla

Pitkää suoraa, nyt New Mexikossa

Kas niin. Opaskin on saanut nukuttua jonkun verra univeloistaan pois. Isoimmat asiat on hoidettu joten on aika paneutua eilisen tapahtumiin. Paivahan alkoi 0900 startilla Big Texanin pihalta Amarillosta Teksasista. Heti ensimmäiseksi, Joukon pyynnosta, hurautimme laheisen Harrikkaliikkeen pihalle. T-paitaa mihen mieli tekevi Texas teksteilla. Matkalla oli tulla ensimmäinen läheltä-piti-tilanne josta kuitenkin selvittiin nopeiden reaktioiden ja kuskin taitojen avulla mainiosti. Pikku hamminkin seurauksena hain porukan hantia 15 minuuttia kunnes sain puhelinsoiton, että viimeinenkin pari oli HD liikkeen pihalla. Kaikki hyvin :)

Shoppailun jälkeen suuntasimme kohti lantta. Valittomasti Amarillon lansirpuolella on Cadillac Ranch, Bruce Springsteenin levyn kannesta tuttu paikka jossa 10 vanhaa Caddyä on haudattu nokka edellä Teksasin multa. Hieman erikoista tilataidetta mutta siitä tama herra Stanley Marsh on ilmeisen kuluksa. Lisää Caddyistä [taalta](#).

Caddyt nahtyamme laukkasimme kohti New Mexican rajaa. Ennen rajanylitystä joimme puolimatkan krouvin kahvit paikassa nimeltä Adrian, TX. 1139 mailia matkaa sekä Chicagoon että Santa Barbaraan. Kumpaan suuntaan lahtis :) Adrianin jälkeen latoimme Harrikan ensimmäistä kertaa tiukille tankkausten suhteen. Preerialla ei nimittäin tankkauspisteitä ole tuhkatihäen. Janoisimmat taisivat olla huuruilla kun viimein pysahdyimme San Jon nimisessä kaupungissa. Bensaa koneisiin ja vettä/jaateloa ihmisille. Uuden Meksikon puolelle siirryttyämme aikavyohykikin muuttui Mountain Timeen, eli kelloja rukattiin tunti taaksepäin.

Tahan valiin on hyvä kirjoittaa muutama sana Routesta. Hyvä esimerkki siitä, mistä on kyse oli Teksasin rajan ja San Jonin välissä. Vanha Amerikan valtavyly oli typistynyt huonokuntoiseksi soratieksi, jota ei Harrikalla ajeta. Lukemattomissa paikoissa Route on vetänyt opasta nenästä. Tietä pitää osata lukea ja usein arvailemalla selvää, missä Route seuraavan kerran itsensä ajettavaksi tuo. Toki osa tiestä on viitoitettu...mitä lannemmaksi tullaan, sitä huonommin viitoitusta on. Illinois ja Missouri olivat helpohkosti ajettavia, Oklahoma vaikeaa, Teksas lähes meidän kykyjä vaativa.

Takaisin tielle. Tucumcarin kaupungin ohitettuamme Routen kunto oli melkoisen huono. Pidimme n. 30-40 mph (50-65 kmh) nopeutta ja silti tuntui, että tie pieksaa koneita valilla urakalla. Ennen lounastaukoa ryhmä nautti oppaan erikoisesta, otimme pienehkon tien etelään (Routea ei siinä kohtaa ollut olemassakaan enää) tarkoituksena leikata 156:lle etelämpänä. Kun pysahdyimme keskellä preeriaa kuvien ottoon, paikallinen farmari pysähtyi ihmettelemaan porukkaamme ja kun kuuli, mistä olimme, kommentti oli: "Aah, Sako luodikoni kotimaasta!!! Hieno maa". Kovin oli setä huolissaan että olimme eksyneet. Sitä emme kuitenkaan ole varsinaisesti vielä tämän reissun aikana olleet kertaakaan. Hamillaan kylläkin :)

Santa Rosassa pysäytin karavaanin lounaalle Route66 Cafeeseen. Hieno 50-60 luvun perinteikas tienvarsikahvila...jos olette katsoneet Onnen Päivä...Fonzie ystävineen hengailee samantyyppisissä maisemissa. R66 Cafe heijasteleekin sitä, mitä Route osittain on. Pysähtynyttä aikaa siellä, missä se vielä kannattaa. Siellä missä se ei kannata, aika on pysähtynyt ja ympäristö rappeutunut. Olemme ohittaneet varmasti 50 suljettua motellia, saman verran kahviloita, huoltamoita, autokorjaamoja, pesuloita jne. Palveluita, joita Routen kultaa-ajan, 1950 ja -60 luvun matkajat ovat käyttäneet. Rappeumasta huolimatta Routen hengen voi aistia ja kokea todella syvästi. On kuin katselisi vanhaa elokuvaa...varit vain puuttuu.

Santa Rosan jälkeen oli vuorossa oppaan erikoinen. Koitin leikata hieman pienempää tietä I40:n varrelta 84:lle joka menee pohjoiseen. Pienen kylän...no huoltoasema siinä oli, nimi oli Colonias, NM. Tie nro 379 oli ensin hieno oljysora. 7 mailin jälkeen vahan pienempi oljysora. 15 mailin jälkeen kovaksi tamppautunutta savea ja hiekkaa. Pysäytin porukan ja ajelin mailin verran eteenpäin tormatakseni porttiin, jossa tylysti todettiin: "Yksityisalue" + tarpeelliset viittaukset siitä, ettei sinne ulkopuolisia todellakaan haluttu :) Ok, suoritettuaani Harrikalla mielenkiintoisia ajoliikkeitä (eli kaantanut pyörän takaisin tulosuuntaan 2m levealla tienpatkalla,

jossa alustana oli pehmeaa hiekkaa) palasin porukan luo. Takaisin I40:n varteen. Maisemat olivat todella hienoja...ryhmä naki todellista maaseutua ja elamaa, jota et takuulla muilla matkoilla näe :) Tata filosofiaa olen koittanut koko matkan aikana viljellä ja tuntuvat olevan tyytyväisiä nama ryhmani jäsenet. Korjatkaa, jos olen vaarassa :)

Loppumatka Santa Fe:hen kulkikin sitten ylöspäin. Siis pohjoiseen ja ylöspäin. Huilasimme Romerovilllessa, n 2100 m:n korkeudessa. Lampoista paalle. Maisemat muuttuivat koko ajan vehreämmiksi. Puita...havupuita alkoi näkyä. Upeita maisemia. Itse asiassa koko päivä tarjosi todella upeita maisemia...aavaa preeriää ja Uuden Meksikon puolella vahan kalloisempaa sellaista.

Santa Fehen ja motelliin saavuimme 1900. Purku ja pesutoimien jälkeen menimme illalliselle paikalliseen panimoon. Kylläpa huurteinen huuhtoi päivän polyt makeasti. Eika hotellin poreallaskaan kohdellut jäseneä huonosti. Porukka tuntui varsin vasyneelta syömisen jälkeen. Uni ilmeisesti maittoi.

Tanaan on siis vapaapäivä. Osa ryhmästä lähti pyörillä ajelemaan, osa bussilla katselamaan Santa Fe:n nähtävyyksiä. Itselläni aika on mennyt kaikenlaisten asioiden toimittamiseen, suunnitteluun ja herra ties mihin. Nyt lähdän kuitenkin itsekin haistelemaan kaupungin tuoksua. Pientä rahoittumista kaipaamaan...tämä homma on kiistatta maailman paras työ mutta samalla raskasta :)

Vapaapäivän viettoon.

Tamanhetkinen sijainti: 3752 Cerillos Rd, Santa Fe, NM

Fiilis: Vapaalla

Saa: Loistava, 21 astetta viileä

Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(3\)](#)

16. syyskuuta 2006

6. Päivä / 0 km / Santa Fe

Santa Fe:n katuja

Taidetta...

...intiaanien taidetta...

...omat suosikkini!

Huilimme kuka milläkin tavalla päivän Santa Fe´ssä. Suosituinta tuntui olevan lyhyt ajelu kaupunki kauniiseen keskustaan ja siellä kävellä ihastellen conquistadorien perintönä tuomaa arkkitehtuuria sekä taidetta, jota kaupungissa tuntui olevan todella runsaasti. Gallerioita oli vierä vieressä, toinen toistaan taitavampia käsityön näytteitä. Itse ihastuin näyttävään pronssiveistokseen...kalliin puoleinen tosin :)

Illalla söimme läheisessä meksikolaisessa ravitolassa todella maittavasti.

Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(0\)](#)

7. Päivä / 430 km / Intiaaneja, onko heitä

Essi ja Tero lähettää terkkuja kotiin Los Lunesista :)

Uuden Meksikon maisemia

Karavaani saapuu kaupunkiin

Tuolta voisi tulla se kilo apasseja :) Terkkuja vaan Petelle, on muistettu syödä ;)

Aamusella napsimme pikaisen aamupalan hotellin aulassa. Lähtö oli kello 0800. Öljyn tarkastus osoitti, että tarvitsimme lisää mustaa kultaa koneisiin. Piipahdus läheisen HD liikkeen pihalla ei tarjonnut helpotusta...liike aukesi vasta 0900. Sain kuitenkin selville, että Albuquerqueassa olisi seuraava HD liike ja kun kenenkään kone ei

vielä kovin kuivana ollut, suuntasimme etelää kohti.

Aamu oli hieman koleahko mutta rauhallista kyytiä oli kiva ajaa.

Pikainen tankkaustauko Santa Domingo Pueblossa ja olimme taas matkalla. Päätin koittaa tarjota porukalle vähän mutkapolkua ja vuoristomaisemaa poikkeamalla NM169:lle. Alku olikin lupaava mutta 8 mailin jälkeen olimme...arvasit oikein, taas soralla. Mitä pidemmälle jatkoimme, sitä huonommaksi tie muuttui. Sade oli huuhtonut syviä uria tiehen ja paikoin kivet olivat pinnalla varsin isoja :) Parin mailin jälkeen päätin tehdä Perti kanssa pienen skouttauskävelyn...jonka seurauksena karavani kääntyi kannoillaan. Pidemmälle jatkaminen olisi ollut liian aikaavievää ja jos tie olisi huonontunut, palaamiseen olisi palanut aikaa kohtuuttomasti.

Takaisin kovalla pinnalla olimmekin pian Albuquerqueassa. HD liike löytyi helposti. Yllätyksenä porukalle liikkeessä oli ison koeajopäivät. Tarjolla oli hodareita, juomaa ja popkornia. Nasta lisä päivään. Välipalan ja pyörien kuolaamisen jälkeen täyttelimme öljyt koneeseen ja suuntasimme etelään kohti Los Lunasia.

Lunasissa söimme pikku lounaan/pirtelön Sonic drive-in:ssä. burgeripaikassa. Takaisin baanalla...NM6 tie oli aivan loistava. maisemat henkeäsalpaavat. Upea fiilis päästellä eteenpäin.

Sitten saavuimme pieneen intiaanikylään. Todella ankean näköistä oli ajaa kylän läpi. Valokuvaaminen kylässä oli kielletty...ymmärsin, että läheinen vuori oli henkien kotipaikka...ja henkiähän ei saa häiritä.

Edelleen loistavissa maisemissa jatkoimme Grants- nimiseen kaupunkiin. Oli tankkauksen aika jälleen. Grantsin jälkeen jatkoimme kohti Gallupia. Ohitimme Continental Deviden...linja, jonka läsipuolella sadevesi päättyy Tyyneen Valtamereen ja itäpuolella Atlanttiin. Sitten kurvasimme Gallupiin ja legendaariseen El Rancho Hotelliin. El Ranchossa ovat majaa pitäneen mm. Ronald Reagan, John Wayne, Humprey Bogart sekä lukematon joukko muita Hollywoodin kuuluisuuksia 40, 50 ja 60 luvuilta. Todella vaikuttava paikka yöpyä. Nyt valmistautumaan ruokailuun :)

Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(2\)](#)

Jussi Väisänen & Peter Pan Maailma: Route 66 - 2006

17. syyskuuta 2006

8. Paiva / 480 km / Kohti kanjonia

Paivan uutiset tulee nyt poikkeuksellisesti ilman kuvia. Taalla kanjonin reunalla ei ole kannyverkkoa enka tahan hataan saa kuvia puhelimesta siirrettya pc:lle...laittelen kuvia sitten myohemmin.

Aamusella aamiaisen jalkee ryhma starttasi Harrikat klo 0815. Ensin painelimme Gallupin keskutan pika visiitille pankkiautomaatille. Kun hilloa oli taskussa, johdin letkan tankkaamaan. Olimme lahdossa luoteeseen ja kohti eramaata. Tyhjalla tankille ei viitsi sinne lahtea seikkailemaan. Tankkauksen jalkeen menimme sitten paikalliselle kirpputorille, jossa Hopi- ja Navajo intiaanit myivat kaikkea mahdollista auton puskureista, maissileivista, maastohousuista aina todella upeisiin kasitoihin.

Reippaan puolen tunnin torin kiertelyn jalkeen oli aika taas paristella kohti uusia seikkailuja. Uuden Meksikon autiomaata tarjosi todella upeita maisemia. Ilma oli viileä ja todella tuulinen. Puolen tunnin jalkeen piti pysahtya pukemaan lampimampaa vaatetta. Arizonan rajan yli ajoimme Window Rock- nimisn kylan kohdalla. Kelloa siirrettiin taas tunnilla :) Matkaa jatkettiin Navajo ja Hopi intiaanien reservaattien lapi. Pikainen kahvitauko Keams Canyon- kylassa todisti, ettei Hopeille ole tuttua hopi-hopi, sita verran verkkaiseen tahtiin hommat hoituivat :)

Tuba Cityyn saavuttaessa tankit oli Harrikoissa kuivat kuin beduiinin sandaali. Menovetta tankkiin ja nokka kohti....jep, McDonald's:ia :) Nopeat burgerit lounaaksi ja takaisin tien paalle. Omituiset filikset valtasi mielen kun ajelin samoja teita kun omalla 3 kk:n reissullani reilu vuosi sitten. Nostalginen olo. AZ89-ALT tarjosi sitten todella huimia nakymia. Marble Canyon, Cliff Dwellers ja Navajo- silta yli Colorado Riverin...Huh huh. Keli lampesi huimasti....kunnes aloimme nousta taas kohti Jacob Lakea, jossa yovymme pari seuraavaa yota. Viimeiset 20 mailia oli makeaa kurvittelua, ensin vuoren rinnetta ja sen jalkeen havumetsan keskella. Illallinen motellin ravintolassa...nyt uni maittaa :)

Huomenna suuntaamme Grand Canyonille. Kannykat ei toimi, joten kotijoukoille terveiset koko ryhmalta nain netin valityksella. Kaikki voi hyvin :) Kuvia postailen kunhan kerkian.

Tamanhetkinen lokaatio: Jacob Lake Inn (Junction US Highway 89A, Fredonia, AZ)

Fiilis: Odottava....huomenna Kanjonille....:)

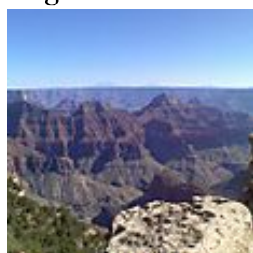
Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(1\)](#)

18. syyskuuta 2006

9. Päivä / 170 km / Sanattomaksi vetää

Angel Window

Bright Angel Canyon

Avaraa...hiljaista...rauhallista. Mieli lepää.

Auringon viimeiset säteet maalaa kanjonin uudestaan

Päivä Grand Canyonilla. Kävimme ensin Cape Royal Pointissa, sitten Imperial Pointissa ja loppupäivän ryhmä oli vapaalla North Rim keskuksella aivan kanjonin reunalla. Pienia patikkaretkiä, käynti Bright Angel Pointilla ja lopuksi auringonlasku kanjonilla.

Kuvat ei pysty kertomaan sita tunnetta, jonka tämä paikka luo. Jokaiselle se on jotain henkilökohtaista. Paikka, jossa ihmisen pienenä tunnetta vahvistuu. Matkalaisen sanoja lainatakseni: "Jos jossain ihmisen elämä voi ottaa uuden suunnan missään maailmassa, tämä on se paikka". Ilmeistä päätellen hieno päivä.

Lokaatio: Jacob Lake

Fiilis: Sanaton

Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(2\)](#)

19. syyskuuta 2006

10. Päivä / n.480 km / Viva Las Vegas

Honda-mies Jari hinaa Harrikka kuskeja

Shakkilauta kalliot Zionin kansallispuistossa

Karavaani odottelee tietyömaalla

Jorma Zionin maisemissa

Tosi lyhyt päivitys. Taisin saada jonkun pöpön Vegasin puffetista sillä veto on täysin pois. Eli eilen ajeltiin Kanjonilta ensin Utahin puolelle. Siellä otin opas-jokerin käyttöön ja ajatin porukan Zionin luonnonpuiston läpi. Säästettiin n. 100 mailia matkaa ja nähtiin todella henkeäsalpaavia maisemia kurvaillessamme Zionin kanjonien lomitse. Aivan fantastinen paikka.

Zionin jälkeen keli lämpeni autiomaan kuumuuteen. Yritimme käydä vielä lopuksi Hoover-padolla mutta epäonneksi koko kompleksi oli suljettu tietöiden vuoksi. Ennen kuin pääsimme ihastelemaan The Stripin valomerta, hukkasin 3 pyörää letkan hänniltä. Puhelinsoiton ja 20 min odotuksen jälkeen porukka oli taas kasassa. Ilman gps:ää hommaan olisi mennyt toista tuntia.

The Strip eli Las Vegas Bulevard veti porukan hiljaiseksi. Majoittumisen jälkeen illastimme buffetissa. Sen jälkiä koitan parannella nyt ja saada itseni ajokuntoon huomiseksi.

Positio: Golden Gate hotellin huone 340:n punkka.

Fiilis: Huono olo. Toivon et ryhmä nauttii Vegasista.

Kirjoittanut [JusV](#) | [Pysyvä osoite](#) | [Kommentit \(4\)](#)

21. syyskuuta 2006

12. Päivä / 550 km / Suolaa suolaa...

Badwater...Nimensä mukaisesti, Paha Vesi.

Suolaa...suolaa...

...enemmän suolaa...

22. syyskuuta 2006

13. Päivä / 255 km / ...ei johda minnekään?

Vanhoja R66 mainostekstejä

Jep jep

Santa Monica Beach, 3000 mailia, 13 päivää, hymy herkässä

Barstow'n aamu aukeni aurinkoisena. Virkeimmät suunnistivat Calicon aavekaupunkiin ja sen päälle aamiaiselle Peggy Sue's ravintolaan. Koska itselläni oli hommia ja univelkaa, pitänee luottaa muiden sanaan että Peggyn paikka oli -50 luvun aikakone.

11 oli tarkoitus mennä käymään kaupungin R66 museossa. Se nyt sattui kuitenkin olemaa sulki. Koitin soitella vapaaehtoisita avaamaan museota ilman isompaa menestystä. Kauppakamarin tätikin koitti kaikkensa ilman isompaa menestystä. Ei auttanut kun lähteä kohti Losia.

Reilun puolen tunnin ajon jälkeen tultiin Victoryvilleen...ja auki olevaan Route museoon. Päästin ryhmän luottokortteineen irti :) Tuloksena kivan museokäynnin lisäksi oli varmaan paikan päivittäinen myyntiennätys. Heh, matkalaukkuja myöten R66 tavaraa lähti ryhmän mukaan.

Suunta kohti Losia. Suurkaupunkia lähestyttäessä liikenne kävi varsin sietämättömäksi. Interstatella painettiin 4 kaistaa kaistapäähän ja kadut olisi melkein kävellyt nopeammin. Viimeisten 40 mailin ajoon saa varata koko päivän. Pienellä kikkailulla kurvimme viimein Sunset Bulevardille. Ja siitä edelleen Santa Monica Bulevardille. Eteneminen oli hidasta.

Viimein vedin letkan legendaarisen Rodeo Driven ostoskadun läpi. Ei kelpannut Gucci ja muut Paris-hilton-muotiväristykset :) Pienen Beverly Hills kierroksen suunta oli kohti Tyyntämerta.

Yhtä vaatimattomasti kuin Route alkoi, se myös päättyi. Pienen puiston laitaan 2 korttelia Santa Monica Pieristä pohjoiseen. n.5000 km, 13 päivää, 11 pyörää, 16 persoonaa. Perille tultiin. Hienoinen ylpeydentunne tuli rintaan, oli ilo ja kunnia ajaa tämän porukan keulilla, todellisia moottoripyöräilijöitä joka ikinen! Upea kokemus.

Illallinen mukavassa pikkuravintolassa kruunasi päivän. Unta ei tarvinnut houkutella. Kirjoittelen vielä fiiliksiä kun olen porukan saanut turvallisesti koneeseen.

Paikka: Santa Monica

Fiilis: Route66, been there, done that. :)

Lounas. Harvinaista, opaskin kuvassa :)

Jeps. 11 Päivä jai osaltani taysin valiin. Makasin koko päivän ruokamyrkytyksen parissa hotellin punkassa. Melkonen systeemi....vasta klo1800 totaalisen tyhjennyksen (ylapaan kautta onneksi) alkoi tapahtua. Ensin palelin kuin horkassa pari tuntia pitkat kalsarit paalla kahden peiton valissa huoneessa, jossa oli 26 astetta lamminta. Vasta kun huonetoverini Raimo kavi hakemassa mulle juotavaa palattuaan itse Vegasin kierrokselta, olo alkoi jotenkin helpottaa. Aamulla olo oli jotensakin jarissaan olevan oloinen joten vedit leegion baanalle klo 0930. Taytyy myontaa, etta vahan hutera olo oli...syomisesta ei puhettakaan.

Ajelimme ensin Vegasin varsin mielenkiintoisessa aamuliikenteessä, Vegasin liikennekulttuuri on jossain Barcelonan ja Moskovon valissa, ulos kaupungista I-95:sta. Hilasin porukan huuruja tankissa kayttaen Indian Springs- nimiseen risteykseen. No onhan toi paikka tietysti muutakin...kuuluisa mm Area51:sta. Pakollisen UFO spekuloinin jalkeen ja napattuani suolapahkonoita ja kuivattuja hedelmia jonkunlaisen energiatasapainon saadakseni, oli vuorossa matka kohti Death Valleyta.

Death Valley oli, taas, melkoisen mieliinpainuva paikka. Heti laaksoon saavuttaessa ei jaa epaselvaksi, etta kuuma on. Toinen asia mika selviaa heti on, etta kuuma on lahes aina. Kavin utelemassa suljetusta motellista missa lahin bensa-asema olisi. Harrikoiden toimintasateella ei edes mun hermoilla ajeta Death Valleyn lapi :) Onneksi menovetta lyoty huoltamolta, joka myi bensan lisaksi jaata ja virvoitusjuomia automaattista. Melkoinen palvelu...no, toisaalta samalla asemalla oli miehitetty American Automotive Association (AAA...paikallinen autoliitto) huoltopiste, joten ilmeisesti laaksoon hyytyy ajopeleja taman tasta.

Tankkasimme ja aloitimme lampoisen ajelun laakson lapi. Pysahdyimme Badwater - basin (allas kai paras nimike on). Paikka on 85.8m merenpinnan alapuolella. Koko laakso on itse asiassa merenpinnan alapuolella...vuorten ymparoimana joten se selittaa pitkalti lampotilaa. Vetta on laaksosta helppo loytaa. Badwaterssissakin alle 30 sentin kuopan kaivuulla loysi vetta. Paha vaan, etta vesi oli taytta suolaliuosta. Niinpa laaksossa ei kasva juuri paria satunaista kuivakan nakoista puskaa lukuunottamatta yhtaan mitaan. Kuoleman Laakso...nimensa veroinen. Meilla ei laakson visiitin aikana lampo noussut yli 32C...onneksi. Itsellani olisi ainakin loppunut veto helposti :)

Laaksosta ajelimme sitten Shoshoneen. Kurvasin kylan ainoan kuppilan/ruokalan pihaan...hienoa, saluunatyypinen paikka. No, palvelu olikin sitten myos saluunatyypista. Tuli koto-Suomen pari palvelun helmea mieleen kun kuuntelin paikan ainoan tarjoilijan kyllastyneita kommentteja ja natinaa. 16 maksavaa asiakasta taisi olla tatille liikaa ja stressihormonit paasi valloilleen. Niinpa tarjoilijamme kavikin hermosavuilla vastapaata katua postin pihalla :) Heh...hauskoja paikkoja tuolla keskella ei mitaan.

Keskella ei mitaan on oikein sanottu. Etaisyydet Death Valleyn nurkilla on melkoiset eika asutusta juurikaan ole muutamaa teiden risteysta lukuunottamatta. Palveluja on varsin harvassa joten esim bensa on syyta tankata aina kun sita nakee. Samanlainen fiilis vahan kuin Alaskassa ja Yukonissa...no ehkei aivan niin yksinaista ollut :)

Loppupaiva olikin sitten ajelua kohti Barstow:ta. Onnekseni viimeisella tauolla, kannyn mentya verkkoon taas, soitin motelliin varmistaakseni varauksemme. Ystavallinen intialainen heebo ilmoitti, etta no rooms. Joo...aika tyypillista. Selityksia oli jos minkalaisia, yhtä huonoja kaikki. Pikatilanne oppaalle...tunti aikaa, 8 huonetta pitaisi loytya eika ole edes puhelinluettelo. Vanha tuttu ja luottettava selaa-gps:aa-arvaa-motellin-nimesta-hintataso-ja-soita menetelma tuotti tulosta toisen soiton jalkeen. Katevaa kun nakee sijannin lisaksi myos motellin puhelinnumeron :)

Paikka talla hetkella: Barstow, Kalifornia

Fiilis: Hmm....viimeinen ajopaiva edessa...pitakaa peukkuja :)